11/07/2020

Σαν Πάσχα… η κοίμηση του Γέροντος Σωφρονίου του Έσσεξ

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

«Τέσσερις μέρες πριν πεθάνει έκλεισε τα μάτια του και δεν ήθελε να μας μιλήσει περαιτέρω. ***Το πρόσωπό του ήταν φωτεινό κι όχι θλιμμένο, αλλά γεμάτο ένταση. Είχε την ίδια έκφραση, όπως όταν θα τελούσε τη λειτουργία. Δεν άνοιγε τα μάτια του, ούτε πρόφερε λέξεις, αλλά σήκωνε το χέρι του ευλογώντας μας. Μας ευλογούσε χωρίς λόγια κι εγώ καταλάβαινα ότι θα έφευγε****. Έτσι δεν ήθελα να τον απασχολώ. Προηγουμένως συνήθιζα να προσεύχομαι ώστε ο Θεός να επεκτείνει το γήρας του, όπως λέμε στη λειτουργία του Μεγάλου Βασιλείου «το γήρας περικράτησον». Αλλά κατά τη διάρκεια εκείνων των ημερών είδα ότι έφευγε κι έτσι άρχισα να λέγω: «Κύριε δώρισε στο δούλο σου πλουσίαν είσοδον στη βασιλεία σου». Προσευχόμουν χρησιμοποιώντας τα λόγια του αποστόλου Πέτρου, όπως διαβάζουμε στη Β’ Επιστολή του (Β’ Πέτρου α’ 11).*

- Αρχιμανδρίτη Ζαχαρία

Έτσι έλεγα επιμόνως: «Θεέ μου, δώρισε πλουσίαν είσοδον στο δούλο σου και τοποθέτησε την ψυχή του μαζί με τους Πατέρες του» και ονόμαζα όλους τους συντρόφους του ασκητές πού ήξερα ότι είχε στο Αγιον Όρος, αρχίζοντας από τον

Άγιο Σιλουανό και μετά όλους τους άλλους.
Την τελευταία μέρα πήγα να τον δω στις έξι το πρωΐ. Ήταν Κυριακή και τελούσα την πρωϊνή λειτουργία, ενώ ο πάτερ Κύριλλος μαζί με τους άλλους ιερείς θα τελούσαν τη δεύτερη. Αντιλήφθηκα ότι επρόκειτο να μας αφήσει τη μέρα εκείνη. Πήγα και άρχισα την Πρόθεση. Οι Ώρες άρχισαν στις εφτά και μετά ακολούθησε η λειτουργία. Είπα μόνο τις ευχές της Αναφοράς, διότι στο μοναστήρι μας έχουμε τη συνήθεια να τις διαβάζουμε εκφώνως. Για τις υπόλοιπες η προσευχή μου ήταν συνεχώς: «Κυριε, δώρισε πλουσίαν είσοδο στη Βασιλεία Σου στο δούλο σου». Η λειτουργία εκείνη ήταν διαφορετική απ΄όλες τις άλλες.

Τη στιγμή που είπα «Τα άγια τοις αγίοις» ο πάτερ Κύριλλος εισήλθε το ιερό. Κοιτάξαμε ο ένας τον άλλο, άρχισε να κλαίει κι εννόησα ότι ο πάτερ Σωφρόνιος είχε φύγει. Ρωτώντας ποιά ώρα είχε αναχωρήσει ήξερα ότι ήταν η ώρα πού διάβαζα το ευαγγέλιο. Πήγα παράμερα, διότι ο πάτερ Κύριλλος ήθελε να μιλήσει μαζί μου και μου είπε: «Μετάδωσε την Κοινωνία στους πιστούς και μετά ανακοίνωσε την αναχώρηση του πατρός Σωφρονίου και κάνε το πρώτο Τρισάγιο θα κάνω το ίδιο στη δεύτερη λειτουργία». Έτσι διαμοίρασα τον Αμνό και μετάλαβα· μετέδωσα στους πιστούς τη Θεία Κοινωνία και τελείωσα τη Θεία Λειτουργία. Δεν γνωρίζω πώς τα κατάφερα.
Μετά βγήκα έξω και είπα στον κόσμο: «Αγαπητοί μου αδελφοί, ο Χριστός ο Θεός μας είναι το σημείο του Θεού για όλες τις γενεές αυτής της εποχής, διότι στα λόγια του βρίσκουμε τη σωτηρία και τη λύση κάθε ανθρώπινου προβλήματος. Και τώρα πρέπει να κάνουμε όπως μας διδάσκει η λειτουργία, δηλαδή να ευχαριστήσουμε, να ικετεύσουμε, να παρακαλέσουμε. Έτσι ας ευχαριστήσουμε το Θεό πού μας έχει δώσει τέτοιο πατέρα κι ας προσευχηθούμε για την ανάπαυση της ψυχής του».

«Ευλογητός ο Θεός ήμων...», κι άρχισα το Τρισάγιο.

Τον βάλαμε στην εκκλησία για τέσσερις μέρες, διότι η Κρύπτη δεν ήταν ακόμη τελειωμένη κι ο τάφος δεν είχε ακόμη κτισθεί. Τον αφήσαμε ακάλυπτο στην εκκλησία για τέσσερις μέρες και συνεχώς διαβάζαμε τα άγια Ευαγγέλια από την αρχή ως το τέλος, ξανά και ξανά, όπως είναι το έθος για ιερείς. Διαβάζαμε τα άγια ευαγγέλια και διαβάζαμε Τρισάγια και άλλες προσευχές. Είχαμε τις ακολουθίες, τη λειτουργία αυτός ήταν εκεί, στη μέση της εκκλησίας για τέσσερις μέρες.

Ήταν σαν Πάσχα, ήταν τέτοια όμορφη κι ευλογημένη ατμόσφαιρα! Κανένας δεν έδειξε οποιανδήποτε υστερία, καθένας προσευχόταν με έμπνευση*. Είχα ένα φίλο αρχιμανδρίτη πού συνήθιζε να έρχεται στο Μοναστήρι κάθε χρόνο και να περνά λίγες εβδομάδες κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, τον πατέρα Ιερόθεο Βλάχο, ο οποίος έγραψε το βιβλίο «Μια βραδιά στην έρημο του Αγίου Όρους». Τώρα είναι μητροπολίτης Ναυπάκτου. Έφτασε μόλις έμαθε ότι ο*

πάτερ Σωφρόνιος πέθανε. Αισθάνθηκε την ατμόσφαιρα και μου είπε: «Αν ο πάτερ Σωφρόνιος δεν είναι άγιος, τότε δεν υπάρχουν άγιοι».
Έτυχε να έχουμε μερικούς μοναχούς από το Άγιον Όρος, οι οποίοι ήρθαν για να δουν τον πάτερ Σωφρόνιο, μα δεν τον βρήκαν ζωντανό. Ο πάτερ Τύχων από τη Σιμωνόπετρα ήταν ένας από αυτούς. Κάθε φορά πού έρχονταν Έλληνες στην Αγγλία για ιατρικούς λόγους είχαν την συνήθεια να έρχονται στο Μοναστήρι για να τους διαβαστει μια προσευχή από τον πάτερ Σωφρόνιο, διότι πολλοί είχαν θεραπευθεί. Την τρίτη ή την τέταρτη μέρα μετά το θάνατο του πάτερ Σωφρονίου ήρθε μια οικογένεια με ένα παιδί δεκατριών χρονών. Είχε όγκο στον εγκέφαλο κι η εγχείρηση του ήταν καθορισμένη για την επόμενη μέρα.

Ο πάτερ Τύχων ο Σιμωνοπετρίτης ήλθε και μου είπε: «Αυτοί οι άνθρωποι είναι πολύ λυπημένοι. Ήρθαν και δεν βρήκαν τον πατέρα Σωφρόνιο. Γιατί δεν διαβάζεις μερικές προσευχές για το παιδί»; Του είπα: «Ας πάμε μαζί. Έλα και κάνε μου τον αναγνώστη. Θα διαβάσουμε μερικές προσευχές στο άλλο παρεκκλήσι». Πήγαμε και διαβάσαμε τις προσευχές για το παιδί και στο τέλος ο πάτερ Τύχων είπε: «Ξέρεις, γιατί δεν περνάτε το παιδί κάτω από το φέρετρο του πάτερ Σωφρονίου; Θα θεραπευθεί. Χάνουμε το χρόνο μας διαβάζοντας προσευχές». Του απάντησα ότι δεν μπορούσα να το κάνω αυτό, διότι ο κόσμος μπορούσε να πει ότι μόλις έχει πεθάνει και ήδη προσπαθούμε να προωθήσουμε την αγιοποίηση του. «Να το κάνεις εσύ», του είπα. «Είσαι Αγιορείτης μοναχός. Δεν θα πει κανένας τίποτε». Πήρε το αγόρι από το χέρι και το πέρασε κάτω από το φέρετρο.

Την επομένη έκαναν εγχείρηση στο παιδί και δεν βρήκαν τίποτε. Έκλεισαν το κρανίο και είπαν: «Λανθασμένη διάγνωση. Θα ήταν πιθανώς φλόγωση». Έτυχε το παιδί να συνοδεύεται από ένα γιατρό από την Ελλάδα, πού είχε τις πλάκες ακτίνων Χ πού έδειχναν τον όγκο, πού τους είπε: «Ξέρετε καλά τι σημαίνει αυτή η "λανθασμένη διάγνωση"». Το παιδί μεγάλωσε. Τώρα είναι 27 χρονών και είναι πολύ καλά.

Ο Γέροντας Σωφρόνιος συχνά θυμόταν ότι, πριν από την αναχώρησή του για το εξωτερικό, το 1921, η μητέρα του του έδωσε έναν μικρό επιστήθιο σταυρό ως ένδειξη της μητρικής ευλογίας της. Ο μικρός αυτός σταυρός βρισκόταν πάντα κοντά στον Γέροντα Σωφρόνιο, μέσα στο κελλί του, και λίγο πριν τον θάνατό του παράγγειλε να τον θάψουν με αυτό τον σταυρό. Στον τάφο επίσης, σύμφωνα με αίτημά του, έριξαν μια χούφτα χώμα από τον τάφο της μητέρας του, το οποίο φύλαξε από τον καιρό ενός ταξιδιού του στη Ρωσία».

Αρχ. Ζαχαρίας – Μετάφραση Θ. Κυριάκου.
Πηγή: Οι τελευταίες μέρες του Γέροντος Σωφρονίου (+11 Ιουλίου 1993), Περιοδικό «Παρά την Λίμνην», Μηνιαία έκδοση Εκκλησίας Αγίου Δημητρίου Παραλιμνίου,

περίοδος β΄, έτος ιη΄, αρ. 7, Ιούλιος 2008